

- право ЗОЗ утворювати об'єднання підприємств з іншими ЗОЗ, які також діють у статусі підприємства, з метою перерозподілу функцій між ними та спільної оптимізації використання матеріальних, людських та фінансових ресурсів ЗОЗ – членів об'єднання;
- ЗОЗ може наймати за цивільно-правовими договорами лікарів фізичних осіб – підприємців, які зареєстровані та одержали відповідну ліцензію на здійснення господарської діяльності з медичної практики.

Література:

1. Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення: Закон від 19.10.2017 № 2168-VIII. База даних «Законодавство України»/ВР України. <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2168-19> (дата звернення: 15.10.2018).
2. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон від 21.05.1997 № 280/97-ВР. База даних «Законодавство України»/ВР України. <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-вр> (дата звернення: 15.10.2018).

Валенок О.С.

*Магістерська програма «Фінансовий ринок», 6 курс
ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»
Науковий керівник – к.е.н., професор кафедри фінансів Дегтярьова Н. В.*

ВЕНЧУРНІ ІНВЕСТИЦІЙНІ ФОНДИ НА ФОНДОВОМУ РИНКУ УКРАЇНИ

На сучасному етапі розвитку ринкових відносин в Україні досить актуальним є розвиток венчурного інвестування, оскільки впровадження інноваційних проектів можливе саме завдяки венчурному інвестуванню. Як правило, інноваційні проекти є ризиковими, але якщо вони стануть успішними, то принесуть велику вигоду авторам проекту, інвесторам, державі в цілому.

Ринок венчурного інвестування в Україні почав розвиватися зовсім недавно. Виявлення проблем процесу венчурного інвестування може сприяти розвитку інвестування, вирішити ключові проблеми та зробити прогноз стосовно майбутнього венчурного інвестування в Україні.

Аналізуючи інвестиційний клімат ринку венчурного інвестування в Україні, деякі автори вважають, що ринок венчурного капіталу в Україні ще несформований, економічна ситуація не характеризується стабільністю, а венчурний бізнес розвивається повільно та в несприятливих умовах. Український венчурний бізнес зазнає низку проблем через відсутність правового регулювання венчурного фінансування, організаційного та фінансового забезпечення, недостатню розробку теоретичних питань, пов'язаних з особливостями венчурного капіталу і його функціонуванням в умовах розвитку ринкової економіки [1].

Розгляд особливостей венчурного капіталу дозволяє зробити висновок про те, що основна відмінність між венчурним інвестуванням та традиційними інвестиціями полягає в тому, що фінансові активи надаються компанії без будь-яких гарантій забезпечення рухомим або нерухомим майном або заощадженнями. Єдиною гарантією є частка акції, яка менше, ніж контрольний пакет акцій існуючої або знову створеної однієї компанії, тобто венчурний капітал надається підприємству під перспективну ідею. [2]

Основними перешкодами на шляху розвитку венчурних інвестицій можна вважати наступні: навколишнє економічне та політичне середовище, яке є нестабільним; нерозвинена інфраструктура для венчурного капіталу, низька ліквідність венчурних інвестицій в інновації через нерозвиненість фондового ринку; обмежені можливості залучення іноземного венчурного капіталу; відсутність підтримки держави; відсутність інформаційної прозорості та відкритості в бізнесі.

Для подолання негативних факторів та існуючих проблем можна запропонувати наступні дії:

1. Створення сприятливого економічного середовища для залучення венчурних інвестицій в інноваційний сектор економіки.

2. Розвиток інституційного середовища, що сприяє венчурному капіталу, створення законодавчої бази, що регулює створення організаційного та економічного механізму фінансування на основі венчурного капіталу.

3. Пряма участь держави в венчурних фондах.

4. Створення фондів венчурного капіталу шляхом залучення позабюджетних джерел та приватних інвесторів через спеціально організовані інвестиційні установи.

5. Активна державна підтримка високотехнологічних підприємств на ранніх стадіях розвитку.

6. Розробка та впровадження системи гарантій та страхування проекту.

7. Проведення семінарів, конференцій, круглих столів, що сприяють поширенню знань та досвіду.

8. Розробка правового забезпечення ризикового капіталу шляхом вдосконалення законодавства, зокрема захисту інтелектуальної власності. [3]

Діяльність інноваційних компаній спрямована на виробництво і комерціалізацію інновацій. Інноваційні компанії мають високі потенціали зростання і масштабування бізнесу, але мають труднощі у розрахунку ринкових перспектив на етапі первинних інвестицій. Лише незначна кількість вітчизняних суб'єктів господарювання практикують залучення венчурного капіталу.

На сучасному етапі на розвиток венчурної індустрії в Україні негативно впливають недостатня нормативно-правова база, нерозвиненість фондового ринку, непрозорість фінансової діяльності компаній, відсутність гарантій для інвестора тощо. Подолання існуючих проблем буде сприяти розвитку підприємницької діяльності у сфері впровадження нових технологій у виробничий процес, яке є пріоритетним на сьогодні та потребує значних капіталовкладень.

Література:

1. Лобас І. Зарубіжний досвід державної підтримки венчурного інвестування інноваційної діяльності / І. Лобас // Вісник Національної академії державного управління при Президентові України . – 01/2012 . – N1 . – С. 196-203 [Електронний ресурс]. – URL: <http://visnyk.academy.gov.ua/wp-content/uploads/2013/11/2012-1-24.pdf>

2. В. Ф. Савченко, Д. В. Шатирко. Проблеми венчурного інвестування в Україні. Науковий вісник ЧДІЕУ № 2 (18), 2013

3. Нежиборець В. Венчурне інвестування: стан, проблеми, закордонний досвід / В. Нежиборець // Теорія і практика інтелектуальної власності. - 2008. - № 4. - С. 56-60.

Власова І.В.

*к.е.н., доцент, доцент кафедри корпоративних фінансів і контролінгу
ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»*

ФІНАНСУВАННЯ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Фінансове управління у сфері вищої освіти ґрунтоване на наступних регуляторних принципах: економічності та ефективності. Механізм фінансування є частиною інструментарію уряду, що містить чотири інструменти [1]:

1. фінансування (субсидії, гранти, податки);

2. регулювання (правила, закони);

3. державне виробництво (надання товарів державними постачальниками); 4. інформування (методи переконання).

Фінансування є одним із ключових інструментів інтервенції - для уряду (міністерств, його регіональних підрозділів, рад з питань фінансування), а також керівників університетів (виконавчих комітетів, деканів, керівників відділів). У сфері освіти регулювання пов'язане з такими питаннями, як стандарти якості ступенів (акредитація), кількість учнів, які вступили до державних установ, встановлення плати за навчання та здійснення інших видів діяльності, що генерують дохід.